

Η ζήλια να 'ταν ψώρα...

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Κάποτε ένας άνθρωπος είχε ένα γαϊδούρι κι ένα μικρό σκυλάκι. Το γαϊδούρι του το

είχε δεμένο στον στάβλο και το έτρεφε με σανό και βρώμη και το έβαζε να του κουβαλά όλο το εμπόρευμα. Με το σκυλάκι του όμως έπαιζε όλη μέρα. Τι χάδια του έκανε, τι χορό στα γόνατά του, τι μεζέδες του έφερνε και λιχουδιές, όποτε τύχαινε να βγει έξω να φάει με τους φίλους του! Αλλά και το σκυλάκι του έκανε τέτοιες χαρές χοροπηδώντας και κουνώντας την ουρά του, που τον «σκλάβωνε» ακόμα περισσότερο.

Το γαϊδούρι βέβαια που τα έβλεπε όλα αυτά, τις γλύκες και τα καμώματα με το σκυλάκι, ζήλευε πάρα πολύ!

– Αν του κάνω κι εγώ χαρές και χοροπηδάω και κουνάω την ουρά μου και με τη γλώσσα μου του γλείψω το μάγουλο, θα μ’ αγαπάει και θα με φροντίζει περισσότερο, σκέφτηκε παραπονιάρικα.

Κι έτσι μια μέρα βγήκε από τον στάβλο, έτρεξε στο αφεντικό του κι άρχισε να κλοτσάει και να κουνάει την ουρά του. Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, έβαλε τα μπροστινά του πόδια πάνω στα γόνατα του αφεντικού του κι άρχισε να του γλείφει το πρόσωπο.

– Άσε με παλιογαίδαρε, φώναζε το αφεντικό του θυμωμένο!

Κι αμέσως φώναξε τον υπηρέτη του και κείνος άρπαξε το ζηλιάρικο γαϊδούρι, του έδωσε το ξύλο της χρονιάς του και το έδεσε στο παχνί του!

– **Αυτά παθαίνει όποιος ζητά πράγματα που δεν του ταιριάζουν**, σκέφτηκε το σκυλάκι μας και κούνησε την ουρά του ευτυχισμένο!

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

Αν θέλεις ν’ ακούσεις τον μύθο, κάνε κλικ παρακάτω

%zilia_%